

det utvivlsomt, at det vilde være et forholdsvis ringe Bidrag. Naar man til 60 Personer 20,000 Kroner til hver, er Beløbet udtømt, men det er dog altid Noget. Dernæst kan jeg ikke forstaa, at det kan være rigtig tiltalende for os at lade Finantsministeren levere kontante Penge af Statskassen, for at Kultusministeren gennem Kvæsturen kan udlaane Kontanter. Saa hellere et lille Lovforslag! Jeg siger ikke Noget mod Bestyrelsen af Kvæsturen og den Samvittighedsfuldhed, hvormed den virker, men det er naturligt, at Finantsministeren som Statskassens Chef sørger for den Slags Anbringelser, hvis de skulle ske. Jeg vil derfor sige, at hvis man vil have, at Statskassen skal kontant komme Terminen til Hjælp, maa man komme med Forslag derom, ikke som det, de Herrer havde fremme isjor, men et fornuftigere, og lad os saa drøfte det, om vi ikke kunne faae Tilskud, hvis det behøves, til at lette Omsætningsforholdene baade for Sparekasser og i andre Forhold. Jeg tror imidlertid ikke, at det behøves. Jeg hører Mangfoldige sige, at der er Penge nok, men der er egentlig ikke Brug nok for dem og ikke Sikkerhed nok for dem, og hvad vilde det saa hjælpe, dersom Finantsministeren tilbød Laan. Jeg hørte forleden under Forhandlingerne om denne Sag med Ministeren en nærmere Udvikling af dette Spørgsmaal for Bankernes Vedkommende, og jeg skal sige, at med Hensyn til Nationalbanken have vi nylig set, at den har nedsat Joliorenten til $\frac{1}{2}$ pCt., medens den før var 1 pCt., og at den ligger inde med en hel Del Millioner Kontant fra Statskassen, som den giver 1 pCt. for, men som den gjerne vil af med til Statskassen. Det tyder ikke paa Mangel af Penge, men paa, at der er i det Hele taget er Mangel paa Lælighed til at bruge Penge, og at Samfundet, Folk, de, der trænge haardt til Laan, mangle den fornødne Garanti under de nedadgaende Konjunkturer. Det er vel muligt, at enkelte Borgere føle det Modsatte, uden at denne Betragtning derfor behøver at være forkert. Men selv om den var urigtig, tror jeg dog, man hellere maa gaa en anden Vej, nemlig den at indbringe et Lovforslag om, at Finantsministeren gennem Tilskud fra Statskassen deltaget paa en passende Maade i Terminanskelighederne, end at vi paa den Maade fjerne fra Statskassen visse kontante Beløb for at lægge dem ind under enkelte Instituters Fonds til Udlaan. Jeg kan derfor ikke anbefale det ærede Medlems Forslag, hvor meget jeg end skal erkjende, at han har fæillet det i en god Hensigt baade for Terminens Skyld og ogsaa for Theatrets Skyld (Winther: Ikke det Mindste for Theatrets Skyld!). Siger det ærede Medlem mig imod med Hensyn til Theatret? Det behøver man dog ikke at skamme sig ved. Kan man slaa to Fluer med eet Smæk, skal man gjøre det. Kan man gjøre Folk glade ved kontante Penge og tillige

glæde Theatret, forekommer det mig, at det er værd at tage med. Kan man ikke det, er det saa meget værre.

Sang: Det er om Tilskudet til og Tilsynet med Folkehøjskolerne, jeg vil udtale mig. Det vil være ærede Medlemmer bekendt fra de foregaaende Behandlinger, at jeg indtager et lidt andet Standpunkt i de to Spørgsmaal end det, der er udtalt af de to Førere eller Ordførere for Venstrepartierne. Med Hensyn til den historiske Side af Sagen, navnlig for de sidste Aars Vedkommende — dem, jeg mener, at vi maa tage til Udgangspunkt — stiller Sagen sig saaledes, at, hvad Uddelingen angaar i de sidste Aar, har Ministeren jo faaet visse Regler fastsatte her i Folkethinget, hvorefter ha skulde gaa, og herfor har han saa igjen leveret Regnskabet til Finantsudvalget, der har fundet det fuldstændig i sin Orden. Ordføreren siger, at det er i Orden — jeg har ikke set Noget af det — saa jeg vil gaa ud fra, at det er i Orden, og at der ikke er Noget at udsætte paa det. Men paa Uddelingen i de foregaaende Aar var der grumme Meget at udsætte. Nu skal jeg dog sige, at efter de Regler for Uddelingen, som her bleve vedtagne forrige Gang af det Parti, som da var ledende herinde, var jeg meget misfornøjet med, og jeg udtalte mig bestemt imod dem. Men nu hørte jeg under 2den Behandling, hvad der var en hel Nyhed for mig, den høitærede Kultusminister udtale, at saaledes som Pengene vare uddelte i de foregaaende Aar, altsaa ikke det sidste Aar, men de to foregaaende, altsaa i Aaret for Provisoricaaret og i selve Provisoricaaret, vare de uddelte til dem, som denne Tilsynsmand havde anbefalet. Jeg veed ikke, om det var den ærede Kultusministers Mening, at han dermed vilde krybe bag Ryggen af denne Tilsynsmand og styde ham frem. Da vil jeg sige, at det er meget ubeleiligt, og jeg vil sige som gamle Grundtvig engang sagde her i Thinget, at, naar Ministrene prøve paa det, maa man se at trække dem frem, da det er dem, man skal have ved Brene og ikke de Personer, som de krybe bag Ryggen af. Jeg siger imidlertid, at, er det Tilsynsmanden, saa er han høilig at laste, og Ministeren har jagt, at det var ham, efter hvis Anbefaling Uddelingen er fket. Det er udtalt i Landets Presse fra hele Venstresiden og i hele Befolkningen, undtagen af de Spissfoler, der vare saa heldige enten at kunne gaa med Ministeriet eller at indtage en neutral Stilling. Men de, der ikke kunde gjøre hverken den ene eller den anden af de Dele, fik Kjerligheden at føle og det tilgavns. Nu ønsker jeg hverken, at denne Minister, eller en anden fremtidig Minister, enten han saa kommer fra Mellempartiet, fra Høire eller fra Venstre — det er mig akkurat det Samme — skal komme i en saadan Stilling. Derfor har jeg ønsket, og ogsaa de foregaaende Gange, naar der